

heb og Orden angaar. Dette ligger da ogsaa i selve Sagens Natur. For at naa den høieste Pris stræbe alle Meierier at fremstille den bedste Vare; men da denne kun kan tilveiebringes ved en meget omhyggelig Behandling og navnlig ikke uden en vidt brevet Renlighed, saa tvinger egen Fordel dem netop stærkt, og vel stærkere end noget andet Middel kan, ind paa denne Vej.

Saa enig Udvalget derfor end kan være med Sundhedsautoriteterne og den høie Regjering om Ønskeligheden og Gavnigheden af gode hygieiniske Bestemmelser i Almindelighed, har det dog ikke kunnet give Forslaget som Helhed sin Tilslutning. Kun at medtage Fælles og Andelsmeierier er efter Udvalgets Mening et stort Misgreb, der vidner tydeligt om, at Forfatteren af Lovforslaget ikke har forstaaet at ramme, der hvor han sigtede. Svinehold findes — hvad de indhentede Oplysninger bekræfter, og hvad alle Kyndige i Forveien vidste — som Regel ikke ved Andelsmeierierne, og i Almindelighed udbleveres Mælken ikke fra disse i raa Tilstand. Naar derfor „store Svinehold“ og „raa Mælks Udblevering til Mange“ danner Grundlaget for Forslagets Fremkomst, maa Udvalget anse det for en Feiltagelse, grundet i Mangel paa Kjendskab til de virkelige Forhold, at det i sine Motiver særlig henholder sig til det stedse stige Tal af Andelsmeierier. Netop i samme Grad som Andelsmeierierne stige i Tal paa Fællesmeieriernes Bekostning, ville de 2 Smitteilder — de store Svinehold og den raa Mælk —, som særlig have ængstet de offentlige Sundhedsautoriteter, bortfalde af sig selv. Da det nu er en Kjendsgjerning, hvilket og bekræftes af de indhentede Oplysninger, at Fællesmeierierne dels nedlægges, dels overgaa til at blive Andelsmeierier og dels opgive de store Svinehold — idet Mælken leveres tilbage til Øverne — og tage Mælken, før den tilbageleveres, har Udvalget været paa det Rene med, at det vilde være et Feilgreb at lovgive alene for Fælles- og Andelsmeierier.

Flere have endog hævdet Rigtigheden af at undlade al Lovgivning paa dette Omraade, indtil der forelaa mere bestemte Kjendsgjerninger for, at det tiltrængtes, og hvor og i hvilket Omfang dette var Tilfældet. Da det imidlertid erkjendes, at Afsløbsforholdene ved Fælles- og Andelsmeierierne flere Steder ere mindre tilfredsstillende, og da Erfaring viser, at det Samme ofte er Tilfældet ved større og middelstore private Meierier, har Udvalget ment, at der kunde være nogen Grund til at give Bestemmelser til Afhjælpning af disse Ulemper, naar Lovens Rækkeevne samtidig udvides til at gjælde alle Meierier, der modtage Mælk fra mindst 30 Køer.

Et Fleretal (Bertelsen [Beile N. 5. B.], Bøtter, Kjeldsen, Kjær, Nielsen og C. Ravn) ønsker at blive staaende herved, da det anser Forslagets Bestemmelser udover dette dels uforholdne (§§ 3, 4, 5, 6, 10 og 11), dels at ville afstedkomme et lidet ønskeligt Polititilsyn i Meieriernes rent private Forhold (§ 12, 13, 14 og 15) og dels — forsaavidt ny Lovregler erkjendes for nødvendige — henhørende under et andet Lovgivningsomraade (§§ 7, 8 og 9). — Det stiller derfor i Henhold til Ovenanførte nedenstaaende Endringsforslag.

Et Mindretal (Brockenhuus = Schack, Dalsgaard, Holstein = Holsteinborg, N. Sørensen og Johannsen) kan i Meget være enig med Flerallet, og særligt ere vi enige med Flerallet om 1) at Lovforslaget bør omfatte alle ikke helt smaa Meierier, og 2) at der ikke er tilstrækkelig Grund til at vedtage Bestemmelser om Meieriernes Indretning. Men vi kunne ikke tilraade at beskære Lovforslaget saa stærkt, som af Flerallet foreslaaet, og særligt maa vi finde det urigtigt at fjerne Bestemmelserne i §§ 8 og 9. Som det fremgaar af Motiverne til det i Landsstinget